

φαρο πού έπιακα έγώ ούτε 'ς τόν ύπνο σου δέν τόν έχεις
'δει 'Ερεικ.

γοφί τό, Λεξ. Βλαστ. 384 Δημητρ. γουφί Εϋβ. (Κύμ.)
Στερελλ. ('Αμφισσ. 'Αράχ.) γουίθι Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.)
γοφί Πελοπν. ('Αρκαδ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Λάστ. Μεσ-
σην. Σουδεν. Τριφυλ.)—Λεξ. Δημητρ. γόφι Σίφν. Πληθ.
γοφιά Γ. Ξενόπ., 'Αναδυομέν., 11 γουφιά Σάμ. γοφιά Πε-
λοπν. (Κλειτορ.)—Λεξ. Δημητρ. γουφιά Στερελλ. (Εϋρυταν.)
γόφια 'Αλόνν. 'Ηπ. Μακεδ. (Κοζ.) Σκόπ. Σϋρ. γόφια 'Ηπ.
(Δίβρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) γόφγια Μακεδ.
(Βλάστ.) γούφια Τήν. γούφια Τήν. (Κτικ. Τριαντάρ.) 'ού-
φια Μύκ.

'Εκ τού ούς. γόφος ως ύποκορ.

1) Ξυλάριον δξύ κατά τό έν άκρον μέ μικράν έγκοπήν,
τό όποϊον ύποβοηθεϊ τό πέραςμα τών νημάτων τού ύφαντι-
κού ίστού είς τά μιτάρια Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. κ λ έ-
φ τ η ς. 2) 'Ο όδους τού κτενίου τής κόμης ή ό όδους τού
ύφαντικού κτενίου ή τού έργαλείου ξάνσεως τών έρίων Εϋβ.
(Κύμ.) Πελοπν. ('Αρκαδ.) Στερελλ. ('Αμφισσ.) Τσακων.
(Μέλαν. Πραστ.)—Λεξ. Δημητρ.: 'Εκατσοϋτε τό γουίθι
(έτσακίσθη τό γοφί) Πραστ. Πόσα γουίθια 'ν' έχοντα τό
χτένι ντι; (πόσα δόντια έχει τό χτένι σου;) Μέλαν. 'Ο 'όντα
έμπαϊτσε από τό γουίθι σι (τό δόντι τού χτενιού βγήκε
από τό γοφί του) αυτόθ. 3) Τό ίσχίον τού άνθρωπίνου
σώματος, ό γοφός Εϋβ. (Κύμ.) 'Ηπ. Θεσσ. Μακεδ. (Κοζ.)
Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Λάστ. Σουδεν.)
Σκόπ. Σϋρ. Τήν.—Γ. Ξενοπ., 'Αναδυομέν., 11 Λεξ. Βλαστ.
384 Δημητρ.: 'Η μπόλκα είναι μακριά μέχρι τά γοφιά
(μπόλκα = βραχύς γυναικείος έπενδύτης) Κλειτορ. Με
πονούνε τά γόφια μ' Σκόπ. Τό φορτίο τού πιάνει τά
γόφια (τού έπιβαρύνει τά ίσχία) Σϋρ. Με συνυλάνε τά
γόφια μου Γαργαλ. 'Επεσε 'κείνη ή κακομοίρα ή 'Αθηνιά
και βάρεσε 'ς τά γόφια της αυτόθ. 'Ηπεσε κ' ήβγαλε τό
γόφι του Σίφν. Πιστήκανι κι τά δυό γουφιά κι δέ δουρῶ νά
πουρεπατήξουν Σάμ. Τό σελιάχι του κόντενε νά ξεσυνθῇ από
τά γόφια 'Ηπ. 'Εβλεπες ὤμους... μπράτσα... γοφιά γυ-
ναίκας σωστής Γ. Ξενόπ., ένθ' άν. || 'Άσμ.

Μου σάπισ' ή μεσούλα μου σέροντας τ' άρματά μου,
μου σάπισαν τά γόφια μου σέροντας τά παλάσκια
'Ηπ. 4) 'Η ράχις, ή όμοπλάτη Μύκ. Τήν.: 'Ηρριξινε τό λα-
χουρι 'ς τά 'ούφια τ'ς (λαχουρι = πλεκτόν έπώμιον) Μύκ.
Τό σ'κόνω τό λαχτέδο 'ς τά 'ούφια μ' (λαχτέδο = χοιρίδιον
τού γάλακτος) αυτόθ. Σαρδέλες μέ 'ούφια (μέ χονδρόν λαι-
μόν) αυτόθ. Μου 'σπασαν τά γούφια μ' Τήν. 'Ησήκουσα
ένα τσουβάλ' 'ς τά γούφια μ' αυτόθ.

γοφιάζω Πελοπν. (Κυνουρ.) γουφιάζω Μακεδ. (Γή-
λοφ. Δασοχώρ. Καταφύγ.) γοφιάζω Πελοπν. (Βάλτ. Βε-
ρεστ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ. ά.) Μέσ. γοφιάζουμαι
Πελοπν. (Φιγάλ.)

'Εκ τού ούς. γόφος.

1) Παχύνομαι περί τούς γόφους, περί τά ίσχία
Πελοπν. (Κυνουρ.): Καλό είναι τώρα τό άρνί, έγόφιασε.
Δέν τό βλέπεις; 2) Στηρίζομαι είς τούς γόφους, είς τά
ίσχια Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ.
κ. ά.): Κουράστηκα κ' έγόφιασα λίγο Γαργαλ. 3) Ραθυμῶ,
τεμπελιάζω Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ.): Τί κάθεσαι και
γοφιάζεις 'δῶθε και 'κείθε και δέν πᾶς για κᾶνα λάχανο;
Γαργαλ. 3) Μέσ., πίπτω και κτυπῶ είς τόν γόφον
Πελοπν. (Φιγάλ.)

γοφίτης ό, Θήρ.

'Εκ τού ούς. γόφος και τής παραγωγ. καταλ. -ί τ η ς.
Πόνος τού γόφου. Συνών. γοφόπονος.

γοφόπονος ό, Θήρ.

'Εκ τών ούς. γόφος και πόνος.

Πόνος τού γόφου. Συνών. γοφίτης.

γοφόπουλο τό, ένιαχ. γοφόπουλο 'Ερεικ. Κέρκ. Μα-
θράκ. 'Οθων. γοφό'λο 'Αντίπαξ. Παξ.

'Εκ τού ούς. γόφος και τής παραγωγ. καταλ. -πο υ-
λο, διά τήν όπ. βλ. -πο υλο ς.

'Ο μικρός ίχθύς γόφος, ένθ' άν.: 'Ενα γοφόπουλο έκυ-
νήγουνε κᾶτι γανρίτσια και τά 'φερε μέχρι δξω 'ς τόν άμμο
(γανρίτσια = μικροί γαϋροι) 'Ερεικ. Θ' άδαριάσετε τά γο-
φόπουλα και, άν ξαφνιαστούνε, δέν θα προκάμετε νά τά
βαλιγάρετε (= έγκλωβίσετε) αυτόθ. Συνών. γοφαράκι,
γοφαρέλι, γοφαρόπουλο.

γόφος ό, πολλαχ. γόφο Τσακων. (Χαβουτσ.) γόφ-φος
'Αστυπ. 'Ικκρ. Κάσ. Κῶς Πάτμ. Ρόδ. γιόφ-φος Χίος
(Πισπιλ.) γόφους 'Αλόνν. 'Ηπ. 'Ιμβρ. Λέσβ. Λήμν. Μακεδ.
('Αρν. Δεσκάτ. Δοξᾶτ. Κοζ. Χαλκιδ.) Σκόπ. γόφος 'Αντί-
παξ. 'Ερεικ. 'Ηπ. (Δρόβιαν. Παλάσ. Χιμάρ.) 'Ιος Κέρκ.
('Αργυράδ. Κάβ. Καρουσ. Περούλ. Ρόδ.) 'Οθων. Παξ.
Πελοπν. ('Αγιος 'Ανδρ. Μεσσην. Πυλ.) γόφους 'Ηπ. (Ζαγόρ.)
Μακεδ. (Βλαστ. Βόιον Δαμασκ. 'Εράτυρ. Καστορ. Κοζ.
Μελέν. Σισάν.) 'όφος Νάξ. ('Απύρανθ. Μον. Φιλότ.) 'όφ-
φος Κάλυμν. Κάμπ. Κάσ. Νίσυρ. Ρόδ. γοφός πολλαχ. γου-
φός πολλαχ. βορ. ιδιωμ. γοφό Τσακων. (Χαβουτσ.) γγοφός
'Αθην. 'Ηπ. (Ξηροβούν. Παλάσ.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Γεράκ.
Καλάβρυτ. Κυνουρ. Μεσσην. Πιάν.) Σϋρ. — Γ. Ξενόπ.,
Γυρισμ., 23 Σ. Δάφνης, Ν. 'Εστ. 15 (1934), 739 —
Λεξ. Δημητρ. (εις λ. γκοφός) γοφός Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.)
γουφός 'Ηπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Γρεβεν.) Πελοπν. ('Αρεόπ.
Λευκτρ. Μάν. Οίτυλ.) Σκίαθ. έγγοφός Πελοπν. (Μεσσην.)
έγοφός Κύθηρ. Κύθν. Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. Δυρράχ. Κερ-
πιν. Μεγαλόπ. Μεσσην. Φιγάλ.) έγουφός Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) έγγοφός Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) γγοφός Τσακων.
(Μέλαν.) όγγοφός Πελοπν. (Βερεστ.) — Α. Καρκαβίτσ.,
Παλ. άγάπ., 124 κουφός Κύθηρ. γουφός τό, Εϋβ. (Στρό-
πον.) 'Ηπ. ('Ιωάνν.) γουφός 'Ηπ. (Αύλότοπ. Δωδών. Κου-
κούλ. Λάκκα Σούλ. Χιμάρ.) Μακεδ. (Καστορ.) κουφός
Στερελλ. (Σιβ.) γοφά τά, 'Αθην. — Ν. 'Εστ. 15 (1934),
51 γγοφά 'Ηπ. (Παλάσ.) Πελοπν. (Μεσσην.) γουφά 'Ηπ.
(Μαργαρ.) Στερελλ. (Περίστ.)

'Εκ τού άρχ. ούς. γόμφο ς. 'Ο τύπ. γόφος και
έγοφός πιθαν. έξ άμαρτ. άρχ. τύπ. έγγοφος. Πβ.
Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 10 (1929), 207.

1) 'Ηλος ξύλινος ή σιδηρούς, δξύς έκατέρωθεν, χρησι-
μοποιούμενος διά τήν συγκράτησιν σανίδων 'Ικκρ. 'Η σημ.
και άρχ. 2) 'Η άρθρωσις τού μηριαίου όστοϋ παρά τό ίσχί-
ον, τό ίσχίον κοιν. και Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ. ά.):
Κρύωκα τσαι πονάει ό γοφός μου Μέγαρ. Ρεματικά 'χεις και
σύρνεις τό 'όφο σου; Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εβγητσε τό ποδάρι
του 'πό τό γόφο Εϋβ. (Βρύς.) 'Επεσε κ' έβγαλε τό πόδι του
από τόν έγουφός Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μι πόνισι ό γουφός μ'
Εϋβ. (Στρόπον.) Μ' έφαγε ένας διαβάτης πότε 'ς τή μέση
και πότε 'ς τόν έγοφός περπατάει (διαβάτης = κινητός νευρι-
κός πόνος) Πελοπν. (Δίβρ.) Βρήκαν τά σκυλλιά ένα γουρου-
νήσιο βούτι και τόν έγοφός και τά ήφέρανε Πελοπν. (Μεσσην.)

Τοῦ μ'λάρ' τσαλαπάτ'σιν τ'να τσ' ἤβγαλι τοῦ γόφου τσ' (τσαλαπάτ'σιν τ'να=τὴν ἔρριψεν κάτω) Λέσβ. "Εβγαλα τοῦ γόφου μ' Μακεδ.(Καστορ.) "Εχου πόνου μέσ'ς δού γουφὸ Θεσσ.(Ζαγορ.) Τοῦ 'δωκε μία κλοτσέα σὸ γουφὸ "Ηπ. (Χιμάρ.) Τοὺν βάρισι 'ς τοῦ γουφὸ "Ηπ. (Ἰωάνν.) Πονῶ τοὺς γόφ-φους μου Ρόδ. Πιάστ' οὐ γόφους -ι-μ' κ' ἔβαλα ἓνα μπλάθρ' (= ἐμπλάστρον) Σκόπ. Ξεγοφιάστηκε ὁ γόφο μου Τσακων. (Χαβουτσ.) "Ορεγι τὸν ἐγγοφὸ ἐνι μοζοῦ (ἐδῶ στὸ γοφὸ πονῶ) Τσακων. (Μέλαν.) "Εμπαίτσε ὁ πούα ἀπὸ τὸν ἐγγοφὸ (βγήκε τὸ πόδι μου ἀπὸ τὸν γόφο) αὐτόθ. Τὸν ἄφινε νὰ λέη, γύριζε τὰ μάτια της ἀλλοῦ μὲ τὰ χέρια 'ς τοὺς γγοφούς Γ. Ξενόπ., Γυρισμ., 23. Δὲ μπορεῖ ἡ δόλια νὰ περπατήσῃ, τῆς πονάει ὁ γγοφός της Σ. Δάφνης, Ν. 'Εστ. 25 (1939), 739. || Φρ. Νὰ φάη τὸ κρεββάτι τσι 'όφοι σου! (ἀρὰ) Νάξ. ('Απύρανθ.) || Ποίημ.

Καὶ μόνα τὰ γυνὰ γοφά, σάρκα χωρὶς στολίδια, τοῦ λυγεροῦ κυπαρισσιοῦ ἡ σκιά χαϊδολογᾷ Ν. 'Εστ., 15 (1934), 51. Συνών. σ τ α ν ρ ῖ. β) Γενικῶς τὰ ὅστ'α τῆς λεκάνης καὶ τὰ περὶ τὴν ὀσφὺν μέρη τοῦ ἀνθρώπου σώματος πολλαχ.: Μὴ πουνᾶν τὰ γουφὰ Μακεδ. (Καστορ.) "Η ζώνη δένεται 'ς τοὺς γόφ-φους Κῶς. Τοῦ γ'νάξ' τοῦ μακρὸ φτάν' ὡς τ'ς γουφοὶ Σκιάθ. "Ομορφους 'όφ-φους θά'χη ἡ κόρη μας Νίσουρ. Μόκανε δυὸ ἐνέσεις 'ς τὸ ἓνα τὸ γουφὸ "Ηπ. (Αὐλότοπ.) Γιὰ νὰ πιράσῃ τοῦ ποντάμ', μπῆκε 'ς τοῦ γιρὸ ὡς τοῦ γουφὸ "Ηπ. (Κουκούλ.) γ) 'Ο μὴρὸς Εὐβ. (Κύμ.) "Ιος 'Ιων. (Σμύρν.) Στερελλ. ("Αμφ.): Φρ. "Ως πὺν νὰ σύρῃ τὸν ἓνα της γόφο, τὸν ἄλλο τὸ δρώει ὁ σκύλλος "Ιος. δ) Τὸ μέρος τοῦ ποδὸς ἀπὸ τὸ γόνυ καὶ κάτω Στερελλ. (Περίστ.): Δὲν ἔχ' ἀνάγ' αὐτὸς ἀπ' τοῦ πονδόσφιρον, γιατί ἔχ' γιρὰ γουφὰ κὶ βαστάει τ'ς καλαμιές π' τρώει ἀπ' τ'ς ἀλλ'νοὺς τ'ς παίχτις (καλαμὰ = κτύπημα εἰς τὴν κνήμην). ε) "Αρθρώσεις γενικῶς, ὁ ἄρμος Κάλυμν. — Λεξ. Βυζ.: Οἱ 'όφ-φοι τῶδ δαχτυλ-λιῶμ μου Κάλυμν. 3) Τὰ ἰσχία τοῦ πλοίου, τὸ μέρος τοῦ πλοίου ἀπὸ τὴν πρύμνην μέχρι τοῦ ἐνὸς τρίτου τῆς πλευρᾶς Ναύστ. Πειρ.— Α. Σακελλαρ., 'Εγχειρίδ. 'Αρμενιστ., 16, 524 — Λεξ. Δημητρ.: Δὲν κόλωσε καλὰ καὶ χτύπησε 'ς τὸ δεξιὸ γοφὸ Πειρ. Οἱ γοφοὶ τοῦ καϊκιῦ κάνουν νερὰ αὐτόθ. Συνών. τ ρ α β ῆ τ α, μ π ρ α τ σ ἄ λ ι. 4) 'Ο ἰχθύς Θύννος ὁ μακρόπτερος (Thynnus alalunga) τῆς οἰκογ. τῶν Θυννιδῶν (Thynnidae) 'Αντίπαξ. "Ηπ. (Παλάσ. Χιμάρ.) Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.) 'Ερεικ. Κεφαλλ. Λευκ. 'Οθων. Παξ. Πελοπν. (Μεσσην. Πυλ.) — Λεξ. Δημητρ.: 'Ο ἀδρεφός του ἐπνίγηκε καὶ τὸν ἐβγάλανε σὰ γόφο Παξ. 'Εκεῖ θὰ πιάκης γόφο σίγουρο 'Ερεικ. "Ερριξε δυναμίτη καὶ ἐπλέξαγε 'ς τὸν ἀφρὸ εἴκοσι κεφάλια γόφοι 'Οθων.

γόφω ἡ, ἀμάρτ. γόφον Μακεδ. (Βογαςτ.)

'Εκ τοῦ οὖς. γ ὁ φ ο ς.

'Η χωλαίνουσα ἐκ παθήσεως τῆς ἄνω ἀρθρώσεως τοῦ μηριαίου ὀστού.

γόφωση ἡ, Ναύστ.

'Εκ τοῦ 'Ελληνιστ. γ ὁ μ φ ω σ ι ς.

'Η διὰ σιδηροῦ γόμφου στήριξις τοῦ πηδαλίου τοῦ πλοίου. Συνών. β ε λ ὄ ν α 8, β ε λ ὄ ν ι 3.

γρὰ ἐπιφών. Πόντ. ('Αντρεάντ. Κερκασ. Χαλδ.)

Λέξις πεποιημένη.

1) Κρότος, βοή, θόρυβος. 'Η λ. συνήθως λέγεται κατ' ἐπανάληψιν ἐνθ' ἄν.: Γρὰ-γρὰ βροντᾷ ὁ οὐρανὸς Κερκασ. Ντ' ἐπαθέτην καὶ γρὰ-γρὰ ἐχάλασέτην τὸν κόσμον; (τί ἐπάθατε

καὶ γρὰ - γρὰ ἐχάλασατε τὸν κόσμον;) Χαλδ. 2) 'Επιρρηματ., ταχέως: Τὸ καράβιν πάγει γρὰ - γρὰ (= ταχέως) Κερκασ. Τὸ ἄλογον γρὰ - γρὰ ἐπῆγεν κ' ἔρθεν (= ταχέως) αὐτόθ.

γράβα ἡ, πολλαχ. καὶ Τσακων. (Καστάν. Μέλαν. Πραστ.) γράβα 'Απουλ. (Μαρτ.) Σαλαμ. σγράβα Εὐβ. (Αἰδηψ.) γράδα Ζάκ. "Ηπ. (Κουκούλ. Πλατανοῦς.) Θεσσ. ('Αργιθ. Κρήν.) Πελοπν. (Μονεμβασ.) Στερελλ. ('Ακαρναν. 'Αμφιλοχ. Εὐρυταν. Λεπεν. Ναύπακτ. Σπάρτ.)—Δ. Λουκόπ., Γεωργ. Ρούμελ., 294 ἀγράβα Στερελλ. ('Αρτοτ.) ἀγράδα Στερελλ. (Ναύπακτ. Περίστ. Τριχων.) σγράπα Πελοπν. (Γαργαλ. Δυρράχ.) χράπα Μακεδ. ("Ανω Κώμ. Γήλοφ. Καταφύγ.) Πελοπν. (Δάλ.)

'Εκ τοῦ 'Αλβαν. grabë = ρωγμή. Βλ. καὶ Π. Φουρίκ., 'Αθηνᾶ 43 (1931), 27. Πβ. καὶ 'Ησυχ. «γραβάν» σκαφίον, βόθρον». 'Ο τύπ. γ ρ ἄ δ α κατὰ παρετυμ. ἐκ τοῦ γ ρ ἄ δ ο.

1) Ρωγμή, σχισμὴ μεγάλη ἢ μικρὰ ἐντὸς βράχου, λίθου, στανίδος, δένδρου ἢ ἐδάφους Εὐβ. ('Αγία "Ανν. Κύμ. Στρόπον.) Ζάκ. "Ηπ. (Θεσπρωτ.) Θεσσ. ('Αργιθ.) Κέρκ. Λευκ. Μακεδ. ("Ανω Κώμ. Γήλοφ. Καταφ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Γαργαλ. Δυρράχ. Δάλ. Οἶν.) Σάμ. Στερελλ. ('Ακαρναν. 'Αρτοτ. Λεπεν. Ναύπακτ. Τριχων.) Τσακων. (Καστάν. Μέλαν. Πραστ. Τυρ.)—Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.: Πιάστ' ἄ' τοῦ πόδ' τ' σὶ νιὰ γράβα κὶ τσακίστηκε Στρόπον. 'Απὸ 'κεῖνο τὸ μέρος εἶναι οὐλο γράδες ὁ τόπος Ζάκ. 'Επάτ'σε τ' ἄλλογο σὲ νιὰ γράβα καὶ τσάξ'σι τὸ ποδάξ' τ' Λευκ. 'Ετρώπωσ' ἡ ἄλ' ποῦ σὲ νιὰ γράβα καὶ τ'ν ἔχασα αὐτόθ. 'Εκεῖνος εἶχε μπημένο τὸ ραβδί του σὲ νιὰ γράβα καὶ κρατούτανε νὰ μὴν πέσῃ κάτω Βούρβουρ. Λάγαξι σὶ νιὰ γράβα (λάγαξι = παρέμενε συνεσταλμένος, φοβισμένος) 'Αγία "Ανν. Κιὰ νὰ ῥ' ἐρέσερε τάσ' τοῦ γράβε π' ἐγκζούφτε! (ποῦ νὰ τῇ βρῆς μέσα στὶς γράβες, ὅπου κρύφτηκε!) Πραστ. Τὰ εἴ'τα ἀπὸ τοὺς ἄρρωστοι σ' ἡγ'κὶ ἀνεμούκουντε τοῦ γράβε (τὰ ροῦχα τῶν ἀρρώστων τὰ πετοῦσαν στὶς τρύπες τῶν βράχων) Τυρ. 'Εβαλε τὸ μάτι του 'ς τὴν ἀγράβα καὶ τήραε μέσα 'Αρτοτ. 'Εχ' ἀγράδης ἡ πόρτα κὶ φέρῃ' πουλὸ κρούον Τριχων. 'Ανάμεσα 'ς τὶς πέτρες ὅπου τυχαίνει γράδα θὰ μπηγῶ καὶ ξυλόσφηνες Δ. Λουκόπ., Γεωργ. Ρούμελ., 294. β) Στενὴ χαράδρα "Ηπ. (Μαργαρ.) Πελοπν. (Δίβρ.) — Λεξ. Δημητρ.: 'Η γίδα ἔπεσε σὲ γράβα Μαργαρ. 'Εχώθηκε ἡ γίδα σὲ νιὰ γράβα Δίβρ. γ) Βαθὺς ὀρμίσκος Ζάκ. 2) Σπήλαιον "Ηπ. ('Αγία Κυριακ. Θεσπρωτ. Κρουοπ. Μαργαρ. Πρέβ. Σαμωνίβ. Σούλ.) Κέρκ. Παξ.: 'Σ τὴν τρανὴ τὴ γράβα π' ἔεις κρύψ' τὴν προῖκα σ' νὰ πᾶς νὰ ἰδ'ς μὴ στάξ' (τρανὴ = τρανὴ, μεγάλη) Κρουοπ. "Ητανε δυὸ τρεῖς κοπέλες κ' ἐβγάνανε πηλὸ κ' ἔπεσε ἡ γράβα καὶ πλάκωσε τὴ μιὰ Παξ. Διάκαμαν καὶ βήκαμαν 'ς τὴ γράβα καὶ βρήκαμαν 'να κρινὶ μελίσσ' (κρινὶ = κυψέλη) Μαργαρ. Συνών. γ κ ρ ὀ τ α, μ π ι σ τ ι ρ ῖ ἄ, σ π ῆ λ α, σ π η λ ῖ ἄ. 3) Βράχος, λίθος μέγας Ζάκ. "Ηπ. (Τσαμαντ.): 'Επῆγε ἔρριζα 'ς τὴ γράδα καὶ τοῦ δίνει τοῦ λαγοῦ ἓνα σθάρο καὶ τὸ φέρνει ξύσου 'ς τὴ μύτη (ἔρριζα = σύρριζα, ξύσου= ἀκροθιγῶς) Ζάκ. 4) Εἶδος χοροῦ "Ηπ. (Κουκούλ.): Θέλου νὰ μ' πάριτι πρῶτα τ' γράβα κ' ὅστιρα κανένα ἄλλον χουρό.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γκράβα 'Αττικ. Γράβες Κέρκ.

γραβαλιὰ ἡ, Στερελλ. (Ξηρόμ.)

'Εκ τοῦ οὖς. γ ρ ἄ β α λ ο (Π) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ἄ.

1) Πετριά. 2) Μεταφ., ἔμμονος ιδέα.

